

Horten
Advokat Erik Wendelboe
Christiansen
Philip Heymans Allé 7
Box 191
2900 Hellerup
Tlf +45 3334 4000
Fax +45 3334 4001

J.nr. 145284

27. september 2010

HORTEN

SAMMENFATTENDE PROCESSKRIFT (Appellantens)

HR-sag nr. 272/2009

Foreningen af Danske Lægestuderende
Hovedforeningen (FADL)
(advokat Erik Wendelboe Christiansen)

mod

1) Indenrigs- og sundhedsministeriet

og

2) Sundhedsstyrelsen

(for begge Kammeradvokaten v/advokat M.
Gregers Larsen)

APPELLANTENS PÅSTAND:

Indstævnte tilpligtes at anerkende, at bestemmelserne i § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1248 af 24. oktober 2007 om speciallæger og § 9, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1257 af 25. oktober 2007 om uddannelse af speciallæger er ulovlige og ugyldige i forhold til appellantens medlemmer.

1. Baggrunden for FADL's sagsanlæg

Speciallægeuddannelsen i Danmark tilrettelægges med udgangspunkt i den gældende autorisationslov, p.t. lovbekendtgørelse nr. 1350 af 17. december 2008 om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed (mat. s. 3ff).

Denne lov indeholder i § 32 en bestemmelse, hvorefter Ministeren for Sundhed og Forebyggelse *"fastsætter regler for lægers videreuddannelse udover den i § 31 nævnte turnusuddannelse med henblik på udøvelse af nærmere bestemte lægelige funktioner...."*

De anfægtede bestemmelser, der indeholder den såkaldte "4-årsregel", som tilsigter at tvinge lægerne hurtigt igennem speciallægeuddannelsen, er udstedt i medfør af denne lovbestemmelse.

FADL's indsigelse er, at 4-årsreglens fastsættelse i bekendtgørelsesform strider imod legalitetsprincippet, idet der ikke er tilstrækkelig lovmæssig hjemmel for at fastsætte sådanne indgribende regler.

HORTEN

Speciallægeanerkendelse er en betingelse for at få overenskomst med sygesikringen og dermed også for at virke som privat praktiserende læge. Speciallægeanerkendelse er normalt også en betingelse for at få fast ansættelse som læge på et sygehus.

Derfor er det at få en speciallægeuddannelse - og at få en speciallægeuddannelse indenfor et fag, som man har interesse og evner for - af væsentlig betydning for den enkelte læge.

Det er herudover i væsentlig grad i samfundets interesse, at de læger, som uddannes til speciallæger, har interesse og evner indenfor det felt, hvor de virker, og at de som speciallæger har en bred faglig erfaring, idet den lægelige gerning sjældent kan indsnævres til at vedrøre en enkelt faglig disciplin.

Konsekvensen af manglende overholdelse af 4-årsreglen er, at den pågældende læge mister muligheden for at blive uddannet til speciallæge i Danmark.

Der henvises herved til Sundhedsministerens besvarelse af Sundhedsudvalgets spørgsmål 150 (eks. s. 66 og dom s. 3n.-40.) samt indstævntes svarskrift af 26. januar 2010 (eks. s. 12n.), der kun kan forstås sådan, at læger, som ikke overholder 4-årsreglen, må henvises til enten (1) at rejse til et af de andre nordiske lande eller til et andet EU land og tage uddannelsen dér og efterfølgende søge at få uddannelsen overført til Danmark eller (2) at søge dispensation efter en bestemmelse, som efter sin ordlyd og kontekst må antages at forudsætte, at der foreligger et helt særligt tilfælde, hvilket underbygges af daværende direktør i Sundhedsstyrelsen, Jesper Fiskers forklaring for landsretten (dom s. 15, 3. afsnit, sidste pkt.): *"dispensationsmulighederne vil blive administreret restriktivt"*. Reglerne om dispensation i tilfælde af lovbestemt orlov, ph.d., ansættelse i forsvaret, forhåndsgodkendt udsendelse til humanitært arbejde, deltidsansættelse og helt særlige tilfælde findes i § 3, stk. 3 og § 16 i bekendtgørelse nr. 1257 af 25. oktober 2007 om uddannelse af speciallæger (mat. s. 71-72).

Denne vidtgående konsekvens viser 4-årsreglens særdeles indgribende natur.

Ovenstående udgør den overordnede begrundelse for FADL's sagsanlæg

2. Lægernes uddannelse

Med henblik på at lette sagens forelæggelse indeholder dette afsnit et overblik over lægernes uddannelsesforløb.

Lægernes uddannelse var efter de regler, som var gældende forud for den 1. august 2008, hvor 4-årsreglen trådte i kraft, struktureret som følger:

- Lægevidenskabelig embedseksamen - normeret tid ca. 6 år.
- Turnusuddannelse (i dag benævnt klinisk basisuddannelse) - varighed 1 år og 6 mdr.

Turnusuddannelsen skulle være påbegyndt senest 2 år efter afsluttet eksamen, jf. § 5, stk. 2 i bekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2007 om lægers turnusuddannelse (mat. s. 81).

- Introduktionsansættelse (til specialistuddannelsen)

Sygehussektoren:	Varighed 12 mdr.
Almen praksis sektoren:	Varighed 6 mdr.
- Hoveduddannelse (specialistuddannelse).

Sygehussektoren:	Varighed 4-5 år
Almen praksis sektoren:	Varighed 4 1/2 år

Hoveduddannelsen skulle være påbegyndt senest 6 år efter gennemførelsen af godkendt introduktionsansættelsesforløb, jf. § 9 i bekendtgørelse nr. 660 af 10. juli 2003 (mat. s. 87).

Efter disse regler skulle hoveduddannelsen blot være påbegyndt senest 6 år efter afslutningen af introduktionsansættelsen. Denne regel var på ingen måde indgribende, idet der i realiteten var en ubegrænset periode mellem turnusuddannelse og introduktionsuddannelse og herefter yderligere efter afslutningen af introduktionsuddannelsen en periode på 6 år, inden hoveduddannelsen skulle være påbegyndt.

6-årsreglen er alene en fornuftig kvalitetssikring med sigte på at bevare en vis aktualitet i forholdet mellem de forskellige led i speciallægeuddannelsen. Dette følger af rapporten fra udvalget til kortlægning af yngre lægers vej gennem speciallægeuddannelsen (eks. s. 50, 7. afsnit). Tidligere gjaldt tilsvarende 8- og 11-årsregler jf. bekendtgørelse nr. 654 af 3. juli 1996 (mat. s. 91).

2-års fristen for uddannede lægers tilmelding til turnusuddannelse kan ligeledes begrundes i det ønskelige i en snæver sammenhæng mellem studiets afslutning og det praktiske virke, og reglen er under alle omstændigheder af en ganske anden natur end 4-årsreglen, idet turnusuddannelsen er af kort varighed og ikke er afgørende for det fremtidige valg af fagområde.

HORTEN

Lægernes uddannelsesforløb er efter de anfægtede regler, som gælder for alle lægevidenskabelige kandidater, der påbegynder klinisk basisuddannelse den 1. august 2008 eller senere, struktureret som følger:

- Lægevidenskabelig embedseksamen - normeret tid ca. 6 år.
- Klinisk basisuddannelse – varighed 1 år.
Skal være påbegyndt senest 2 år efter afsluttet eksamen, jf. § 9, stk. 2 i bekendtgørelse nr. 1256 af 25. oktober 2007 (mat. s. 75).

- Introduktionsansættelse (til specialistuddannelsen)

Sygehussektoren:	Varighed 12 mdr.
Almen praksis sektoren:	Varighed 6 mdr.

(Under forudsætning af, at den pågældende har haft 6 mdr. i almen praksis i den kliniske basisuddannelse. Ellers er introduktionsansættelsen på 12 mdr.).

HORTEN

- Hoveduddannelse (specialistuddannelse).
Sygehussektoren: Varighed 4-5 år.
Almen praksis sektoren: Varighed 4 ½ år.

Hoveduddannelsen skal være påbegyndt senest 4 år efter påbegyndelse af klinisk basisuddannelse, jf. de anfægtede bestemmelser § 9, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1257 af 25. oktober 2007 om uddannelse af speciallæger (mat. s. 71) og § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1248 af 24. oktober 2007 om speciallæger (mat. s. 79)

Den centrale forskel mellem de tidligere regler og de anfægtede regler er, at efter 4-årsreglen, skal hoveduddannelsen være påbegyndt senest 4 år efter påbegyndt klinisk basisuddannelse.

Den kliniske basisuddannelse varer 1 år. Herefter kan der være en vis ventetid på at få den introduktionsstilling man ønsker sig, eller den stilling man ønsker sig næst mest, eller en stilling man ønsker sig mindre. Men hvis man er heldig og med det samme finder en stilling indenfor et specialeområde, som man har interesse og evner indenfor, da varer introduktionsuddannelsen yderligere 1 år for alle specialer undtagen almen medicin, som kan være begrænset til ½ år.

Dette efterlader 2 – 2 ½ år til ventetid på ledige hoveduddannelsesstillinger, tværfaglig kvalificering, afprøvning af faglige evner og interesser, forskning, ubeslutsomhed af saglige familiemæssige årsager (hvilket der ikke dispenseres for), ikke dispensationsberettigende sygdom o.l. Hertil kommer, at der ofte kan være 3-9 måneders ventetid på en ny stilling, hvis lægen undervejs i forløbet finder ud af, at man ikke evner eller interesserer sig for det speciale, som man er blevet introduceret i.

Hvis lægen ikke når at finde en hovedstilling, så træder 4-årsreglen i kraft, og lægen har fortabt enhver mulighed for at blive uddannet til speciallæge i Danmark.

4-årsreglen og den tidligere gældende 6-års regel er således meget forskellige – både i formål og virkning.

3. Konsekvenser af 4-årsreglen

Jeg har i afsnit 1 beskrevet den indgribende konsekvens, at danske læger kan miste muligheden for at blive uddannet til speciallæger i Danmark.

Det tidspres, som følger af 4-årsreglen, jf. afsnit 2, medfører herudover en lang række yderligere indgribende virkninger for lægerne og skadevirkninger for sundhedsvæsenet. Herunder kan følgende nævnes:

- Lægernes mulighed for at opnå bredde i uddannelsen er væsentligt reduceret. Reelt er der – hvis man vel at mærke tør løbe an på, at man efterfølgende kan få den hoveduddannelsesstilling, man er blevet introduceret til - 2- 2 ½ år til at prøve andre specialer. Det vil de færreste turde løbe an på. Dette er både til skade for lægen og sundhedsvæsenet. Se herved vidneforklaringer for landsretten Professor Niels Qvist, dom. s. 8n.-90., og professor Niels Højby, dom s. 10, 2. afsnit – s. 11. ø.
- Lægerne vil i vidt omfang blive tvunget til at vælge et speciale, som de ikke interesserer sig for eller – endnu værre – ikke evner. Dette simpelthen fordi de ikke har mulighed for at ændre specialevalg, fordi tiden er gået, hvis de under introduktionen eller under hoveduddannelsen, måtte konstatere manglende interesse eller evne. Se herved vidneforklaring for landsretten, Professor Niels Qvist, dom. s. 9, 2. afsnit.
- Det er en selvfølgelig konsekvens af 4-årsreglen, at danske læger i større omfang kan blive tvunget til at tage deres speciallægeuddannelse i udlandet, enten fordi de vælger ikke at ville være underlagt de snærende danske regler, eller fordi de måtte falde for 4-årsreglen. Se herved også vidneforklaring for landsretten, Torben Kjær Nielsen dom. s. 12, 4. afsnit.
- De lægestuderende vil udskyde færdiggørelsen af deres uddannelse og påbegyndelsen af basisuddannelsen for at undgå at blive grebet af 4-årsreglen. Dette understøttes af den foreliggende statistik over antal tilmeldte til turnus i sommeren 2008 (eks. s. 101), hvor 4-årsreglen trådte i kraft, og hvor den øjeblikkelige effekt af reglen kunne aflæses ved det hidtil laveste antal tilmeldte kandidater til turnus – altså et underskud af læger, som bæres videre i fremtiden. Se også vidneforklaring for landsretten, Professor Niels Qvist, (dom. s. 8, 2. afsnit), samt artikel i Dagens Medicin (eks. s. 81).
- Den videnskabelige forskning på hospitalerne, som i meget vidt omfang foregår som såkaldte kliniske forskningsprojekter på de enkelte afdelinger – udenfor de rammer, den dispensationsberettigende ph.d. uddannelse giver mulighed for – bliver forringet, fordi ingen læger i basisuddannelsen eller på introduktionsuddannelsen tør udføre denne forskning, som meget vel kan løbe over 3-4 år. Denne forskning, som nu rammes hårdt af 4-års reglen, har væsentlig værdi for sundhedsvæsenets løbende udvikling og for lægernes uddannelse. Se herom vidneforklaringer for landsretten, Professor Niels Qvist, dom. s. 9, 3. afsnit og professor Niels Højby, dom s. 11, 2. afsnit.

Det er væsentligt at være opmærksom på, at den arbejdsgruppe (bestående af embedsmænd fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet, Sundhedsstyrelsen og Finansministeriet), som af regeringen i 2005 fik til opgave at kortlægge yngre lægers vej gennem speciallægeuddannelsen (eks. s. 19 ff.), ikke anbefalede en 4-årsregel, men en forkortelse af den tidligere gældende 6-års regel til en 3-års regel. Denne regel ville medføre, at der var 3 år fra gennemførelse af introduktionsansættelsen til påbegyndelsen af hoveduddannelsesforløbet (eks. s. 32-33). En sådan regel ville også være indgribende men ville dog fortsat give ubetinget frihed til tværfaglighed m.m. i peri-

HORTEN

oden fra afslutning af basisuddannelse til afslutningen af en introduktionsuddannelse.

4-årsreglen er alene produktet af et politisk forlig, og den ligger langt fra arbejdsgruppens anbefaling.

Det er ubestridt, at formålet med de anfægtede regler er at udvirke, at lægerne hurtigere end tidligere bringes igennem uddannelsessystemet med henblik på afhjælpning af en underkapacitet af uddannede speciallæger i det danske samfund.

Derimod tyder intet i forbindelse med den administrative gennemførelse af reglerne på, at formålet er at varetage lægeuddannelsens kvalitetsmæssige indhold med henblik på lægens varetagelse af bestemte lægelige funktioner, således som hjemmelsbestemmelsen for de udstedte regler lægger op til. Reglerne må tværtimod antages at ville få den modsatte virkning, jf. det oven for anførte.

FADL bestrider ikke, at der på nogle fagområder og i nogle geografiske områder er mangel på ansøgere til ledige stillinger, jf. herved de fremlagte statistikker (eks. s. 17 og 99).

FADL bestrider ikke det ønskelige i at afhjælpe manglen på speciallæger.

FADL er dog af den opfattelse, at 4-årsreglen ikke har den ønskede afhjælpende virkning, og at reglen - for at sikre besættelse af et begrænset antal ledige stillinger - underkaster de fremtidige generationer af læger helt urimelige og - set i forhold til andre faggrupper - ganske ekstraordinære begrænsninger i erhvervsfriheden.

FADL mener, at der er mange andre veje end den valgte til at opnå en afhjælpning af speciallægemanglen i Danmark, jf. det af FADL uarbejdede katalog (eks. 69f). Regeringen har imidlertid valgt ad administrativ vej at indføre en meget indgribende regulering.

4. Anbringender for Østre Landsret som ikke gøres gældende for Højesteret

Inden min nærmere gennemgang af FADL's anbringender og hovedsynspunkter, skal jeg bekræfte, som anført i skriftvekslingen for Højesteret, at de neden for anførte anbringender, som appellanten gjorde gældende for landsretten, ikke gøres gældende for Højesteret.

Det gøres for Højesteret ikke gældende, at 4-årsreglen er i strid med internationale konventioner eller den danske stats folkeretlige forpligtelser eller, at 4-årsreglen er ugyldig som følge af en høringsmangel.

Det gøres for Højesteret ej heller gældende, at 4-årsreglen er i strid med grundlovens § 74 (mat. s. 1).

Men det gøres dog gældende, at 4-årsreglens fastsættelse i bekendtgørelsesform skal vurderes i lyset af grundlovens § 74, der - uanset bestemmelsens karakter af programerklæring - viser den fundamentale betydning, som det danske samfund tillægger frihed indenfor erhvervs- og uddannelsesområdet, jf. Alf Ross, mat. s. 174-175, Henrik Zahle, mat. s. 167: "*sigtet med grl. § 74 er at lægge bånd på statsmagtens indgreb i næringsfriheden...*".

HORTEN

Grundlovens § 74 knæsætter endvidere det princip, at spørgsmål om, hvorvidt et indgreb i den frie og lige adgang til erhverv ville være begrundet i "det almene vel", skal afgøres af lovgiver og ikke af administrationen. Uanset, at FADL ikke gør gældende, at 4-årsreglen er i strid med grundlovens § 74, så sætter netop dette princip – helt i overensstemmelse med magtfordelingslæren og legalitetsprincippet, jf. afsnit 5 – en væsentlig ramme om emnet for nærværende sag.

Hvis der ikke er en klar hjemmel, skal administrationen afholde sig fra at pålægge borgerne tunge erhvervsbegrænsende byrder – uanset hvor meget administrationen mener at gøre det rigtige.

5. Appellantens anbringender og hovedsynspunkter

Overordnet gør appellantens gældende, at de anfægtede regler strider imod legalitetsprincippet, idet reglerne ikke har den fornødne lovhjemmel.

Det er for appellantens væsentligt at fremhæve, at der i udgangspunktet – som følge af magtfordelingslærens grundlæggende princip – altid skal være den fornødne lovhjemmel for et administrativt indgreb uanset intensiteten, jf. herved Jens Garde m.fl. mat. s. 126-127 og s. 129.

HORTEN

Ved vurderingen af kravene til hjemlen for en bekendtgørelse eller en anden administrativ retsakt er det endvidere et anerkendt retsprincip, at jo alvorligere et indgreb der er tale om, desto klarere skal lovhjemlen være, jf. herved mindretallets udtalelse i U.2007.2076H, (mat. s. 110, 1. spalte, 7. afsnit), samt underkendelsen af tilsvarende – konkret vurderet – indgribende administrative retsakter i dommene U1985.125H, U1979.253Ø og U1975.63.H (mat. s. 113.f.).

FADL gør gældende, at autorisationslovens § 32 (mat. s. 6) og lægelovens § 3, stk. 2 som formuleret ved lovændringen i 1976 (lov nr. 275 af 26. maj 1976, mat. s. 39) ikke indeholder fornøden hjemmel for de anfægtede bestemmelser, og at de anfægtede bestemmelser følgerig er ulovlige og ugyldige i forhold til FADL's medlemmer.

Som følge af at der er tale om et væsentligt indgreb i lægernes erhvervsfrihed og personlige frihed, gøres det gældende, at der kræves en særlig klar og utvivlson hjemmel for indgrebet, jf. herved tillige det ovenfor anførte vedrørende betydningen af programerklæringen i grundlovens § 74.

FADL gør gældende, at spørgsmålet om, hvilke indgreb der lovligt kan gennemføres administrativt, skal vurderes ud fra en ordlydsfortolkning af lovhjemlen samt ud fra hjemmelsbestemmelsens forarbejder, herunder om de indgreb, der indføres administrativt, ligger inden for formålet med den pågældende lovhjemmel.

De nævnte lovbestemmelser i autorisationslovens § 32 og lægelovens § 3, stk. 2 som formuleret ved lovændringen i 1976 er indholdsmæssigt enslydende.

Autorisationslovens § 32 (mat. s. 6) har følgende ordlyd:

"Indenrigs- og sundhedsministeren fastsætter regler for lægers videreuddannelse ud over den i § 31 nævnte turnusuddannelse med henblik på udøvelse af nærmere bestemte lægelige funktioner, herunder virke i almen praksis, og for anvendelse af særlige betegnelser for læger, der har gennemgået en sådan uddannelse."

Det gøres gældende, at en ordlydsfortolkning fører til, at ministeren kan fastsætte regler vedrørende uddannelsens kvalitetsmæssige indhold med henblik på lægens "udøvelse af nærmere bestemte lægelige funktioner".

Der er i lovens ordlyd ikke nogen antydning af, at de regler, som ministeren kan udstede i medfør af loven, også kan varetage det formål, som 4-årsreglen ubestridt sigter imod, nemlig at tvinge lægerne til at uddanne sig til speciallæger hurtigst muligt.

I lovforarbejdernes bemærkninger til § 32 (mat. s. 16) hedder det:

"Bestemmelsen er en videreførelse af § 3, stk. 2 i lægeloven og den giver indenrigs- og sundhedsministeren hjemmel til at fastsætte regler for lægers videreuddannelse til speciallæge m.v. ..."

I lovforarbejdernes bemærkninger til § 3, stk. 2 i lægeloven (mat. s. 45) hedder det:

*"Den foreslåede affattelse af § 3, stk. 2 åbner mulighed for at kunne stille **særlige uddannelseskra**v til læger, der skal virke som alment praktiserende læger under den offentlige sygesikring....Herudover tager bestemmelsen også hensyn til det ønskelige i fremover at kunne stille særlige uddannelseskra*v til anden lægelig virksomhed, som f.eks. bedriftslæger. Endelig bemærkes, at speciallægekommissionen i forbindelse med en begrænsning i det nuværende antal specialer forventes at foreslå indført virksomhed i visse ekspertfunktioner. Den foreslåede bestemmelse vil indeholde hjemmel til at gennemføre dette." (min udhævning).

HORTEN

Det gøres gældende, at disse lovbemærkninger støtter det resultat, der fremkommer ved ordlydsfortolkningen. Bestemmelsens formål er at give mulighed for administrativt at fastlægge regler angående kvalitetsmæssige krav til videreuddannelsen. Administrativ fastsættelse af en regel, som presser lægerne hurtigst muligt igennem speciallægeuddannelsen, ligger helt uden for formålet med hjemmelsbestemmelsen.

Det forhold, at reglerne tilmed medfører en kvalitetsmæssig forringelse, herunder blandt andet - som det er lagt til grund i Østre Landsrets præmisser (dom s. 21, 3. afsnit) - har en negativ indflydelse på speciallægers viden om andre medicinske områder - understøtter selvsagt yderligere, at 4-årsreglen er i modstrid med det hjemmelsgrundlag, som påberåbes af de indstævnte.

Østre Landsret synes i øvrigt ligesom de indstævnte at tillægge det vægt, at sundhedsstyrelsens bekendtgørelser helt tilbage fra 1982 har indeholdt 11-årsregler, 8-årsregler, og 6-årsregler. Dette legitimerer på ingen måde 4-årsreglen. For det første er disse regler fastsat på en sådan måde, at de ikke har nogen indgribende effekt, jf. det anførte under afsnit 2. For det andet var disse forældelsesregler netop fastsat af kvalitetsmæssige hensyn jf. det eksplicit anførte om 6-årsreglen i rapporten fra udvalget til kortlægning af yngre lægers vej gennem speciallægeuddannelsen (eks. s. 50, 7. afsnit): "Baggrunden for at indføre en forældelsesfrist for introduktionsuddannelsen var følgende: at den faglige udvikling hurtigt forælder de opnåede kompetencer".

Den oprindelige lægelov fra 1934 (mat s. 59) og forarbejderne hertil (mat. s. 66ff), hvis relevans for den foreliggende sag er begrænset, giver i øvrigt ej heller bæredygtige argumenter for, at der skulle være en bred adgang til at presse lægerne hurtigst muligt igennem speciallægeuddannelsen.

FADL gør gældende, at også proportionalitetsprincippet giver støtte for, at de anfægtede regler ikke har tilstrækkelig hjemmel. Der er ikke påvist noget kvalificeret grundlag for at antage, at 4-årsreglen vil få den effekt, som er tilsigtet med den. Henset hertil og henset til reglens negative effekt på kvaliteten i lægernes samlede uddannelsesforløb, samt henset til de alternative midler som foreligger, er der tale om et uforholdsmæssigt indgribende tiltag overfor de nyudannede læger. Også af disse årsager må der stilles krav om en klar og utvivlsom hjemmel for indgrebet.

De indstævnte har vedrørende hjemmelsspørgsmålet særligt gjort gældende, at 4-årsreglen har hjemmel i hjemmelsbestemmelsens ordlyd og forarbejderne dertil, at den har været genstand for omfattende behandling i folketingsudvalget, at der har været rejst § 20-spørgsmål om den, at ministeren fik fuld opbakning til reglen, at den indgår i en aftale med Lægeforeningen og Danske Regioner, og at der ikke har været gjort indsigelse mod den tidligere 6-årsregel.

Over for disse synspunkter gør FADL som oven for begrundet gældende, at reglen ikke har hjemmel i hverken hjemmelsbestemmelsens ordlyd eller støtte i dens forarbejder, at det ikke er Folketinget, der har forholdt sig til reglen, at det i øvrigt ikke er et folketingsanliggende at forholde sig til hjemmelsspørgsmål, at det er uden relevans for hjemmelsspørgsmålet, at reglen har været genstand for forhandlinger og aftale med Danske Regioner og Lægeforeningen, og at den omstændighed, at der ikke har været gjort indsigelse mod den tidligere 6-årsregel ligeledes er irrelevant, fordi den tidligere regel var markant væsensforskellig fra den anfægtede 4-årsregel, hvorfor der allerede af den grund ikke har bestået noget incitament til at anfægte den.

HORTEN

SAGSOMKOSTNINGER:

Vedrørende Højesterets fastsættelse af sagsomkostninger bemærker FADL, at sagen har været særdeles omkostningskrævende for FADL, som er en organisation med begrænsede midler, men at organisationen – uanset sagens udfald - har haft god grund til at føre sagen. Disse forhold bør inddrages ved omkostningsfastsættelsen.

MOMS:

Appellanten er ikke momsregistreret.

København, den 27. september 2010

Horten

Erik Wendelboe Christiansen